

Förbundsordförande Staffan Thorman: "Agilityn är viktig för SBK"

Sedan två år är Svenska Brukshundklubben ensam huvudman för svensk agility. Det är alltså SBK som har ansvaret för att driva sporten framåt, utbilda funktionärer, instruktörer och förare, tillhandahålla träningsmöjligheter och arrangera tävlingar. Hur fungerar det och vad har egentligen SBK för visioner för svensk agility? SBKs förbundsordförande Staffan Thorman ger här sin syn på saken.

TEXT OCH FOTO: MARI EDMAN

Svensk agility växer stadigt. I takt med att utövarna blir fler och skickligare ökar deras önskemål om bättre träningsmöjligheter, fler tävlingar och olika mål att sträva mot.

Ansvaret för att svensk agility hänger med sin tid har Svenska Brukshundklubben (SBK). Sedan den 1 januari 2007 är SBK nämligen ensam huvudman för svensk agility.

– Vi hade 90 procent av det operativa ansvaret redan tidigare, då SKK som var huvudman hade delegerat detta till SBK. Nu har vi full kontroll och fullt ansvar för allting, förutom det som rör FCI-samverkan där SKK har huvudansvaret. Jag tycker att det funkar bra, säger SBKs förbundsordförande Staffan Thorman.

Vilken är din syn på svensk agilitys framtid?

– Sporten är under utveckling. Vi hoppas att den ska spridas över hela landet, med domare, instruktörer och aktiviteter. Och att agilityn blir likställd våra övriga verksamheter. Agility ger meningsfull verksamhet för många hundägare. Alla behöver inte tävla.

Agilityåret 2008 i siffror från SBK

Antal starter individuellt.....	64.618
Antal starter i lag.....	4.454
Antal tävlingsdagar.....	216
Antal tävlingsdagar per klass.....	ingen uppgift
Antal starter per klass.....	ingen uppgift
Antal tävlingssekipage.....	ingen uppgift
Antal ekipage per storlek.....	ingen uppgift
Antal tävlande raser.....	ingen uppgift

Dessutom kan agilityintresset leda vidare till andra saker inom hunderiet. Det är vad jag tycker är intressant med SBK – att man kan skifta mellan grenarna. Inom SBK finns det ett nätverk och platser att träna på.

SBKs ansvar och visioner

Hundsport träffar Staffan Thorman på hans hemmaklubb, Knivsta BK, en isig måndag i mars för att höra mer om SBKs ansvar och visioner för svensk agility.

– Jag har verkat för att vi ska ha agility. Det är en nyttig, viktig och stimulerande sport ur flera aspekter. Hundarna hålls i fysiskt trim och blir mentalt stabila, eftersom de ska klättra, hoppa och använda kroppen på olika sätt. All form av träning ökar dessutom kontakten mellan hund och förare. Allt det här bygger på att vi hundägare ska få acceptans i samhället. Agilityn är alltså viktig för SBK, berättar Staffan Thorman inledningsvis.

Han förklarar också att SBK sedan årsskiftet har omorganiserat sig:

– Förbundsstyrelsen har delegerat allt arbete och ansvar vad gäller agility till centrala agilitygruppen (CAG), som leds av Yvonne Fång. Förbundsstyrelsen är inte operativ. Det vi gör är att dra upp riktlinjer och fatta storskaliga och strategiska beslut om budget och liknande, utifrån den inriktning som kongressen beslutar om. Vi försöker också att se till så att utbildningarna håller hög kvalitet och att sporten utvecklas på ett bra sätt.

Det är alltså CAG som sitter på den reella makten inom svensk agility, och Staffan Thorman hänvisar ständigt till CAG under denna intervju:

– Förbundsstyrelsen utser en ansvarig i de operativa grupperna som i sin tur utser övriga ledamöter. De som sitter i arbetsgrupperna är verksamhetsansvariga med kunskap om sporten och dessa grupper rådfrågas alltid. Grupperna ska reda ut, bereda ärenden och komma med förslag på åtgärder, förklarar Thorman.

CAG har bland annat ansvar för landslaget, SM, domarfrågor och dispensansökningar. För att informera och informeras av de aktiva över hela landet arrangerar CAG varje år en distriktskonferens, där agilityrepresentanter från distrikten deltar.

Nytt SM-kvalsystem

Och det var efter årets konferens, den första helgen i mars, som den senaste heta debatten inom svensk agility brakade loss. Under konferensen meddelade nämligen CAG hur kvalsystemet inför SM 2010 är utformat, att ambitionen är att minska antalet deltagare från runt 70 i varje storlek till 40-50.

Informationen kom sent – endast tre veckor innan de nya reglerna skulle träda i kraft och deltagarna på konferensen togs mer eller mindre på sängen. Eftersom inget ordentligt program för konferensen skickades ut i förväg hade inte deltagarna pejlut på vad medlemmarna i sina distrikt om vad de har för åsikter. CAG å sin sida ansåg att ämnet hade debatterats klart under förra årets konferens och att man nu hade bestämt sig för det vettigaste förslaget.

De agilityaktiva fick läsa sig till denna information i en konferensdeltagares blogg samt i Yvonne Fångs privata blogg. Och det dröjde inte lång tid förrän utskottet för medlemsaktiviteter (som är den instans där beslutet fastställs) fick ta emot protestmejl från både enskilda medlemmar och klubbar.

Debatten blossade också upp på agilitylistan, en mejlinglista med drygt 1500 medlemmar. Många är upprörda över de nya kvalreglerna och att CAG inte har förankrat förslaget bland de aktiva.

– I takt med att sporten växer formeras olika intresseschattringar med åsikter om hur sporten ska bedrivas. Centrala agilitygruppens uppgift är att ta åt sig och sortera. Diskussioner tyder på engagemang. Jag blir inte upprörd över övertoner. Det tillhör systemet. Jag hoppas och utgår ifrån att CAG lyckas jobba för och driva sporten framåt, säger Staffan Thorman.

Den korrekta gången för den som vill genomföra förändringar är att först se till att få sin lokalklubb med sig. Sedan måste klubben få övriga klubbar i distriktet med sig, så att distriktsdelegaterna kan motionera på kongressen.

Agilityfolk arbetar i motvind

Men att jobba på detta sätt är tidskrävande och många gånger upplever agilityfolk att de arbetar i motvind. Även om agilityn är största SBK-grenen i antal starter är agilityaktiva ofta i minoritet i styrelser för de lokala klubbarna. Alla agilityutövare är heller inte medlemmar i SBK, utan i någon lokal kennelklubb eller hundungdomsklubb istället. Och det är långtifrån alltid som samarbetet mellan de olika grenarna på lokal och regional nivå inom SBK fungerar friktionsfritt. I några delar av landet fungerar agilityverksamheten på distriktsnivå till och med riktigt uselt.

– Motsättningar inom klubbar måste överbryggas. Vi får diskutera och ta reda på varför de finns. Lokalklubbarna måste fundera över det här. Det är lätt att man ser problemen istället för möjligheter. Jag tror att det delvis är en generationsfråga, kommenterar Thorman.

Agilitysporten och dess utövare är förhållandevis unga. Kommunikationen sker gärna via agilitylistan, bloggar och hemsidor. Förarna ses ofta under tävlingsssäsongen och flera gånger per år dessutom på stora tävlingar dit folk från hela landet kommer. Det är därför inte ovanligt att agilityfolk känner mer samhörighet med agilityutövare på andra klubbar än med sina övriga klubbkompisar.

Under senare år har frustrationen hos de agilityaktiva på flera håll blivit så stor att de har lämnat sina lokalklubbar och bildat fristående agilityklubbar istället. Dessa klubbar får inte tillhöra SKK-organisationen, eftersom de bara ägnar sig åt en verksamhet.

– Det är olyckligt att sådant sker. Vi strävar efter att det ska funka i klubbarna. Jag vet inte om utbrytningar gagnar sporten och hur länge dessa klubbar lever kvar. Centrala agilitygruppen får ta till sig, ta reda på vad missnöjet beror på och komma med förslag på åtgärder. Förbundsstyrelsen uppmärksammas om missnöjet blir väldigt utbrett, menar Thorman.

SBK kan många gånger kännas som

SBKs nya organisation

SBK är en specialklubb inom SKK och har knappt 70.000 medlemmar. Verksamheten är organiserad på tre olika nivåer: central, regional (distrikt) och lokal.

SBK centralt har det övergripande ansvaret för all verksamhet med förbundsstyrelsen som högsta verkställande organ och kongressen som beslutar om långsiktiga strategier och inriktning. Förbundsstyrelsens ledamöter väljs av kongressen. Till kongressen skickas delegater från de 18 distrikten. Distrikten i sin tur har en samordnande funktion för de lokala brukshundklubbarna inom en geografisk region och fungerar som länk mellan lokalklubbarna och den centrala organisationen. Det finns 290 lokalklubbar.

I SBK ingår dessutom 16 rasklubbar.

Den centrala organisationen under förbundsstyrelsen är indelad i fem utskott: verkställande utskottet, utskottet för organisation, utskottet för medlemsaktiviteter, utskottet för avel och hälsa samt utskottet för samhällsnytta. Varje utskott har en sammankallande som är ledamot i förbundsstyrelsen.

Agilityverksamheten inom SBK styrs av Centrala agilitygruppen (CAG) som arbetar under utskottet för medlemsaktiviteter. Agilitygruppen består av fyra personer: Yvonne Fång, Mija Jansson, Håkan Ericson och Ola Bergh. Dessutom är agilityn representerad av Camilla Brundin och Dag Brück i utskottet för organisation. Camilla ingår i Funktionärsutbildningsgruppen och Dag i Etikgruppen.

en odemokratisk och tungrodd koloss, där inget händer och där det är svårt att få gehör. En förening där agilityn förväntas dra in medlemmar och pengar, och i övrigt inte göra så mycket väsen av sig. Inte blir denna situation bättre av att agilityfolk generellt är dåligt på att engagera sig i SBK-hierarkien.

Är inte det ett problem för SBK?

– Jo, det är ett problem och jag hoppas att CAG jobbar på det. Alla våra grenars folk måste aktivera sig. Men det kanske är en mognadsprocess att inse att föreningslivet är en förutsättning för att sporterna ska utvecklas, kommenterar Thorman.

Han försäkrar dock att agilityn är väl representerad hos SBK centralt.

– I Förbundsstyrelsen är vi nio personer och tre suppleanter. Flera av dessa kan agility. Och många på kongressen är införstådda med agilityns utvecklingspotential.

Men är SBK verkligen rätt organisation att sköta agilitysporten?

– Ja, det tycker vi. Det fanns ingen tvekan hos oss när vi fick möjlighet att ta över huvudmannaskapet. SBK är en sport- och utbildningsorganisation för hundägare och agilityn är ett komplement till övriga verksamheter inom SBK. Samhället och verksamheten utvecklas och då kommer nya sporter in. Vår strävan är att alla ska samsas, men alla klubbar klarar inte av att ha alla verksamheter.

Halverad administrativ avgift

Ända sedan slutet av 90-talet har SBK skött administrationen av agilityn. Det vill säga haft hand om resultatredovisning till SKKs stambokföring, sammanställt tävlingskalendern och liknande. Men nyligen sänktes den administrativa avgift som en tävlingsarrangör måste betala per start till SBK, från 15 kronor till 7,50.

AGILITYHUNDAR

"Diskussioner tyder på engagemang. Jag blir inte upprörd över övertoner. Det tillhör systemet. Jag hoppas och utgår ifrån att centrala agilitygruppen lyckas jobba för och driva sporten framåt", säger Staffan Thorman.

Hur kommer det sig?

– När SBK tog över administrationen av agilityn skulle en administrativ avgift täcka våra kostnader. Nu har agilityn vuxit så pass att det fanns möjlighet att halvera den avgiften. Nästa steg är att arbeta för att den försvinner helt. Då blir det likvärdigt i alla grenar, det vill säga att även de administrativa kostnaderna för agility täcks av medlemsavgiften. Målet är att avgiften ska bort helt så snart som det är ekonomiskt möjligt.

Men vad får agilityn egentligen för service för dessa pengar i dag? På SBKs svårnavigerade hemsida saknas resultatrapportering och SM-kvällistorna är oftast dåligt uppdaterade. Det tas inte fram samma statistik över agilityn som över lydnaden och brukset, vilket skulle underlätta beslut och debatter avsevärt.

– Det är enklare att ta fram statistik i lydnad och bruks. I agility tävlar man ofta med många hundar och ekipagen gör flera starter per dag. En knäckfråga är hur mycket man kan belasta kansliet. Men visst, det borde finnas mer statistik. Det tycker jag också, men jag minns inte att CAG har yrkat på det.

SBK har inte heller lyckats få fram något datorprogram som går att använda på tävlingar och vid resultatrapportering än. All teknik som behövs för att tävlingar ska fungera har tagits fram privat.

– Det är oerhört komplicerat. Ett sådant program ska kopplas ihop med Kennelklubbens, för vi vill sänka stamboksföringsavgiften. Diskussioner pågår, men just nu är det lite kärt ekonomiskt. Vi bestämde om halveringen av den administrativa avgiften i förfölj och då var det ekonomiska läget helt annorlunda. Nu är framtiden osäker. Vi har till exempel tvingats revidera budgeten för 2009.

Under den i skrivande stund pågående debatten om de nya SM-kvalreglerna menar en del klass III-förare att de inte längre har något

rimligt mål att tävla för. SM och championat är det enda att sträva efter, om man inte tillhör eliten och kan tävla om landslagsplatser och liknande.

Thorman kommenterar:
– CAG måste komma fram med tävlingsmål och liknande. Olika mål kan sättas upp och olika meriteringsformer inrättas. Vi får fråga oss vad mer vi kan göra för att utveckla tävlandet så att det känns stimulerande för våra medlemmar.

CAG mäktar inte med

I CAG sitter fyra ideellt arbetande personer. Enligt en av dem finns det inte ekonomiska resurser för att utöka gruppen, trots att den inte riktigt mäktar med allt den skulle behöva ta itu med i dag.

Nya tävlingsformer initieras istället på privata initiativ, som en nu pågående cup arrangerad av Agilitysportens Intresseförening (AgIF). Folksam Djurförsäkringar, några lokala SBK-klubbar och en fristående agilityklubb. Trots att det är drygt två månader sedan AgIF i en skrivelse frågade om det är okej att auktoriserade domare dömer har något svar ännu inte kommit från SBK.

– Man bör vara mycket försiktig som auktoriserad domare. Om en utomstående klubb räknas som konkurrerande eller inte går ofta inte att svara på förrän efteråt i dag. Det måste prövas. Det domare kan göra är att vända sig till CAG, rekommenderar Staffan Thorman.

Vad händer om en agilitydomare dömer på en fristående klubb?

– Då riskerar man att bli avauktoriserad. Man bör alltså få en sådan sak sanktionerad. Det är ett rimligt krav. Reglerna för konkurrerande verksamhet är luddiga. SKK har kommit med en ny skrivelse som SBK inte har tolkat än, men det som motverkar SBKs verksamhet och syfte är inte okej.

Agilitysporten blir alltmer professionaliserad. Att gå kurser för välrenommerade privatinstruktörer är något som nästan alltid bekostas av agilityutövare och instruktörerna själva. Hur ska SBK i framtiden kunna motivera sina för privata pengar utbildade instruktörer till att hålla kurser ideellt på klubbarna?

– Vi går från en modell till en annan. Jag tillhör den äldre generationen som inte tar betalt. Vad är rimligt? Vad är ideellt arbete? Sådant förändras under tidens gång, och det är inte bara SBK som brottas med den problematiken. Diskussioner pågår och jag inser att vi måste betala folk inom organisationen på olika sätt framöver. Men det kanske ska skötas på lokal och regional nivå.

Att SBK-instruktörer håller privatkurser – anses inte det som konkurrerande verksamhet?

– Vi kan aldrig ha synpunkter på att folk som har förkovrat sig med egna pengar tar betalt, till skillnad från om man har fått sin utbildning betald av SBK.

Super Premium För katter och hundar

Det självklara
förstavalet!

Vi har nöjet att introducera våra nya Super Premium produkter för hundar och katter. 1st Choice är vetenskapligt formulerat för att möta behoven från Ditt husdjur i enlighet med tillväxt, aktivitet, storlek och välmående.

Vill du veta mer?

Gå in på www.1stchoice.se
eller ring 0470-600 01.

Tassar & Morrhår AB, Solångsvägen 4, 352 50 VÄXJÖ

Vi skickar fraktfritt, 15 alt. 7,5 kg till hund och 6 kg till katt, till utlämningsställen i hela Sverige.